

Да издигнемъ въ умъ-тъ си единъ высокъ образъ на чловѣка, и да залѣгнемъ сетиѣ да ся уподобимъ нему. Нѣ што думамъ? Той-зи образъ е даденъ намъ отъ нашъ-тъ вѣржъ? И колко е той изряденъ? Тойзи образъ, кого-то ни прѣдлага вѣра-та за да му послѣдоваме е силенъ и благъ въ най высокъ степень; непрѣклоненъ врагъ на всѣко притѣсненіе и лицемѣріе, чловѣколюбець, кой-то всичко проштава, освѣтъ непокаянжъ злобжъ; кой-то може да мъсти и неште; кой-то ся братими съ сиромаси и не укорява честивци-ты на земжъ-тъ, докѣ тѣ помнятъ че сж братіа на сиромаси-ты; кой-то цѣни хора-та не спорядъ тѣхно-то знаніе и благосѣстоіаніе, нѣ спорядъ срьдца-та и дѣла-та тѣхны. Той е единъ мѣдрецъ, въ кого-то не ся намѣрова и най малка-та погрѣшка, той е съврѣшено іавленіе на Бога въ чловѣческій образъ; той е Богочловѣкъ.

Кой носи въ душжъ-тъ си такъвъ достоинъ образъ, съ какъвъ почетъ гяда той чловѣчество-то? Любовь-та вынжгы врьви въ единж мѣрж съ почетъ-тъ; за да обычіа чловѣкъ много чловѣчество-то, трѣбѣ много да го почита.

Напротивъ кой-то приема за чловѣка образецъ лошь, неблагороденъ, не іасенъ, кому-то ся ре-вни да вижда чловѣческій родъ като едно стадо